

σεως καὶ τῆς κατεδαφίσεως τῆς ὕλης εἰς συντρίμματα, μεσολαβεῖ πορεία ἀκανθώδης, παρεμπίπτουσι χάσματα ἀνεπίδεκτα γεφυρώσεως.

Ἀνεξαρτήτως δὲ τῆς εὐεργέτιδος χροιάς, ἡ ὁποία λαμπρύνει, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰς φωτοδόλους ταύτας καὶ ὠραίας διενέξεις τῆς ιδέας, κατὰ πόσον θὰ δυνηθῇ ἡ περὶ ἐξελιξέως τῆς ὕλης θεωρία νὰ ὑπερισχύσῃ εἶνε ζήτημα χρόνου καὶ ὄχι προβλέψεων.

Α. ΒΑΛΙΑΝΑΤΟΣ

Τὰ δύο πρωτοπαλλήκαρα

τῆς «Ἐθνικῆς Γλώσσης...»

Ⓛ ἓνας μὲ ἀκόντιον, αὐτὸς μὲ σακαράκα,
ἐκεῖος χλαμύδα ἀπικίην, τοῦτος φουφοῦ λὰ βράκα,
αὐτὸς ἐδῶ ἀρειμάνιος μὲ κράνος εἰς τὴν κάρα,
ἐφτοῦνος ἔκει σὰν κούτσαβος μὲ τοῦρλα τὴν φεσάρα,
ἀέρα κοπανίζοντας σὲ ἀνώφελον ἀγῶνα
μαλλώνουν οἱ ἐρίφιδες σὲ ξένον ἀχειριῶνα.
Μὰ ἡ ὠμορφονιά, ποῦ κόβονται τὰ δυὸ αὐτὰ ξεφτέρια,
τοὺς χαιρετάει ξεροῦ - δεξὰ μὲ ἀνοικτὰ τὰ χέρια!

ΣΑΤΑΝΑΣ